

fremkomne, fordi der indeholdes saa overmaade lidt derom i Udvalgets Betænkning. Det var en temmelig vidtløftig Forhandling, der førtes i Udvalget om, hvorvidt der skulde optages noget derom i Betænkningen, men det viste sig, at man lettest kunde faa Ende paa Sagen ved at udelukke disse Ting, holde sig til et ganske kort Referat og saa overlade til de enkelte Medlemmer i Salen at gøre Meddelelser, som de ikke fik Lejlighed til at gøre i Betænkningen. Som Sagen nu foreligger, slutter jeg mig til Flertallet og anbefaler altsaa at stemme for Forslaget i Folketingets Affattelse. Men jeg ved selvfølgelig godt, at denne Afstemning er rent formel. Vi ere jo komme bort fra at bryde os om, hvad et Flertal eller et Mindretal i et Fællesudvalg indstiller. Selv om Flertallet er aldeles overvældende i Tal, gør det ikke noget; det ene Ting stemmer med Flertallet, det andet med Mindretallet, og det selv om Flertallet er saa betydeligt som her 19 mod 11, nemlig alle Folketingets og en Del af Landstingets Medlemmer. Jeg gør mig ikke den fjerneste Illusion om, at Flertallets Forslag skal gaa igennem; jeg stemmer derfor, fordi jeg af disse Forslag selvfølgelig vilde have foretrukket dette; men naar man ikke kan komme til nogen Overenskomst, er man indskrænket til at give sin Opfattelse til Kende paa denne Maade. Jeg beklager, som sagt, at man ikke er kommen til et Resultat. Jeg tilstaar, at jeg efter de Forhandlinger, der ere komne i Gang i Udvalget, fik bedre Haab om at komme til en Løsning, end jeg havde Grund til at nære efter Forhandlingerne her i Tinget. Derved er der jo ikke noget at gøre nu; man maa indskrænke sig til at udtale det Ønske, at denne Sag maa blive taget op igen, og der da maa komme et bedre Resultat.

Johansen: Det var mit Haab, den Gang vi kom til at arbejde i Fællesudvalget, at vi skulde komme til et Resultat, og det vilde have været saa meget heldigere, som man rundt om i Landet har ventet, at denne Sag skulde blive gennemført i denne Samling. Jeg haaber dog, at det Tidspunkt ikke skal ligge fjernt, da man bliver i Stand til at faa en Lov ved-

tagen, der kan byde Arbejderne saadanne Kaar, at de kunne være tilfredse med det.

De to ærede foregaaende Talere have gjort Rede for Forhandlingerne baade i Underudvalget og i selve Fællesudvalget. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det kan jo ikke nytte meget at rejse en Diskussion derom her. Det har været Folketingets Opgave fra først af at stille saa smaa Fordringer som muligt for at være vis paa at kunne faa dette høje Ting til at gaa med. Det er imidlertid ikke lykkedes, og det er meget beklageligt især for dem, der skulde have haft Gavn af denne Lov. Det er en selvfølgelig Sag, at Landbokommissionens Arbejde i det væsentlige kom til at danne Grundlaget for Folketingets Arbejde i denne Sag. Og det blev taget under den nøjeste Overvejelse, hvorvidt det var gør ligt at gaa ned med Fordringerne under det, som Landbokommissionens Flertal blev enig om. Det opnaaedes. Folketinget kom med sit Tilbud i Form af det Forslag, vi fik herop. Erindringen om Forhandlingerne baade her og i Fællesudvalget staar saa frisk, at jeg ikke skal komme nærmere ind derpaa; men kun sige, at Folketingsflertallets Arbejde gik ud paa at skabe saadanne Vilkaar, at der kunde være nogen Garanti for, at Arbejderne virkelig vare i Stand til at tage et saadant Husmandsbrug og samtidig ikke komme til at leve under alt for trykkende Kaar. Paa den anden Side er der taget Hensyn til, at Statens Risiko ikke blev for stor. Den Begunstigelse, som ethvert saadant Husmandsbrug vilde faa, vilde efter Landbokommissionens Flertals Forslag blive 17 Kr. 50 Øre, efter Folketingets Forslag lidt lavere, nemlig 16 Kr. 50 Øre, efter Henstillingen fra det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) 4 Kr. 25 Øre og endelig efter Folketingsmand Scavenius' Forslag i Fællesudvalget 4 Kr. 37½ Øre. — Statens aarlige Rentetab vilde efter 5 Aars Forløb efter Landbokommissionens Flertals Forslag blive 93,000 Kr., efter Folketingets Forslag 85,000 Kr., efter Henstillingen fra det ærede 2det Medlem for 6te Kreds 12,500 Kr. og efter Folketingsmand Scavenius' Forslag 18,750 Kr. — Landarbejderens Udgifter til Renter og Afdrag ville aarlig blive efter Landbokom-